KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 25.6.2020 r.
COM(2020) 287 final

2020/0134 (NLE)

Wniosek

ZALECENIE RADY

w sprawie tymczasowego ograniczenia innych niż niezbędne podróży do UE

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

• Przyczyny i cele wniosku

W dniu 10 marca 2020 r. szefowie państw lub rządów UE podkreślili potrzebę wypracowania wspólnego europejskiego podejścia w kontekście pandemii COVID-19. W dniu 16 marca 2020 r. Komisja przyjęła komunikat[1] zalecający tymczasowe ograniczenie innych niż niezbędne podróży z państw trzecich na obszar UE+[2]. W dniu 17 marca 2020 r. przywódcy UE uzgodnili, na podstawie zalecenia Komisji, podjęcie skoordynowanych działań na granicach zewnętrznych. Od tego czasu wszystkie państwa członkowskie UE (z wyjątkiem Irlandii) i państwa stowarzyszone w ramach Schengen (zwane dalej „państwami członkowskimi") podjęły wewnętrzne decyzje o wprowadzeniu ograniczeń podróży[3].

W dniach 8 kwietnia 2020 r.[4] i 8 maja 2020 r.[5] Komisja przyjęła dwa komunikaty w sprawie oceny stosowania ograniczeń. W drugim z nich Komisja zwróciła się do państw członkowskich o przedłużenie ograniczeń podróży do dnia 15 czerwca 2020 r.

Na posiedzeniu w dniu 5 czerwca 2020 r. ministrowie spraw wewnętrznych rozmawiali o tym, jak długo należy utrzymać ograniczenia wjazdu do UE dla obywateli państw trzecich, a także o tym, jakie kryteria i środki należy zastosować w związku z podjęciem decyzji o stopniowym znoszeniu takich ograniczeń w odniesieniu do poszczególnych państw trzecich. Zgodnie ze „Wspólnym europejskim planem działania prowadzącym do zniesienia środków powstrzymujących rozprzestrzenianie się COVID-19"[6] z dnia 15 kwietnia osiągnięto porozumienie odnośnie do tego, że w pierwszym rzędzie należy znieść kontrole na granicach wewnętrznych, a następnie przyjąć jednolite podejście do stopniowego znoszenia ograniczeń dotyczących innych niż niezbędne podróży do UE. Wezwano Komisję do przedstawienia propozycji skoordynowanych działań w oparciu o jasne kryteria.

W dniu 11 czerwca 2020 r. Komisja przyjęła komunikat[7], w którym zaleca przedłużenie ograniczeń podróży do dnia 30 czerwca 2020 r. oraz określa podejście prowadzące do stopniowego znoszenia ograniczeń dotyczących innych niż niezbędne podróży do UE począwszy od dnia 1 lipca 2020 r. Celem niniejszego wniosku jest przełożenie tego podejścia na działanie w formie zalecenia Rady.

• Spójność z przepisami obowiązującymi w tej dziedzinie polityki

Celem zalecenia jest wdrożenie przepisów obowiązujących w przedmiotowym obszarze polityki, a mianowicie w obszarze prowadzenia kontroli osób i skutecznego monitorowania przekraczania granic zewnętrznych.

---

1 COM(2020) 115 final z dnia 16 marca 2020 r.

2 Obszar „UE+" obejmuje wszystkie państwa członkowskie strefy Schengen (w tym Bułgarię, Chorwację, Cypr i Rumunię), a także cztery państwa stowarzyszone w ramach Schengen. Obejmuje on również Irlandię i Zjednoczone Królestwo, jeżeli państwa te zdecydują się na dostosowanie.

3 Również Zjednoczone Królestwo zachęcono do wdrożenia tymczasowych ograniczeń podróży, jednak zdecydowało się ono tego nie robić. W związku z tym, że obywatele Zjednoczonego Królestwa do końca okresu przejściowego są traktowani w taki sam sposób jak obywatele UE, są zwolnieni z ograniczeń podróży.

4 COM(2020) 148 final z dnia 8 kwietnia 2020 r.

5 COM(2020) 222 final z dnia 8 maja 2020 r.

6 https://ec.europa.eu/info/sites/info/files/communication_-_a_european_roadmap_to_lifting_coronavirus_containment_measures_0.pdf

7 COM(2020) 399 final z dnia 11 czerwca 2020 r.

- **Spójność z innymi politykami Unii**

Niniejsze zalecenie jest zgodne z innymi politykami Unii, w tym z politykami odnoszącymi się do stosunków zewnętrznych i zdrowia publicznego.

2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

- **Podstawa prawna**

Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), a zwłaszcza jego art. 292, zdanie drugie, oraz art. 77 ust. 2 lit. b)

- **Pomocniczość (w przypadku kompetencji niewyłącznych)**

Na podstawie art. 292 TFUE Rada jest uprawniona do przyjmowania zaleceń. Zgodnie ze zdaniem drugim tego przepisu Rada stanowi na wniosek Komisji we wszystkich przypadkach, gdy Traktaty przewidują przyjmowanie aktów przez Radę na wniosek Komisji.

Ma to zastosowanie w obecnej sytuacji, ponieważ spójne podejście na granicach zewnętrznych wymaga przyjęcia wspólnego rozwiązania. W art. 77 ust. 1 lit. b) TFUE zapisano, że Unia rozwija politykę mającą na celu zapewnienie kontroli osób i skutecznego nadzoru przy przekraczaniu granic zewnętrznych. W art. 77 ust. 2 lit. b) TFUE przewidziano środki na potrzeby kontroli, którym podlegają osoby przekraczające granice zewnętrzne. Środki na podstawie art. 77 ust. 2 TFUE są przyjmowane przez Parlament Europejski i Radę, stanowiące zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą. Na podstawie art. 289 ust. 1 TFUE zwykła procedura ustawodawcza ma miejsce na wniosek Komisji.

- **Proporcjonalność**

Niniejszy wniosek uwzględnia zmieniającą się sytuację epidemiologiczną i wszystkie stosowne dostępne dowody. Za wykonanie będącego przedmiotem wniosku zalecenia Rady odpowiadają władze państw członkowskich i państw stowarzyszonych w ramach Schengen. W związku z tym wniosek jest odpowiedni do osiągnięcia zamierzonego celu i nie wykracza poza to, co jest konieczne i proporcjonalne.

3. WYNIKI OCEN EX POST, KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I OCEN SKUTKÓW

- **Oceny ex post/oceny adekwatności obowiązującego prawodawstwa**

nie dotyczy

- **Konsultacje z zainteresowanymi stronami i oceny skutków**

Niniejszy wniosek uwzględnia dyskusje z państwami członkowskimi prowadzone od czasu pierwszego wprowadzenia tymczasowych ograniczeń. Nie przeprowadzono oceny skutków, jednak we wniosku uwzględniono zmieniającą się sytuację epidemiologiczną i wszystkie stosowne dostępne dowody.

4. WPŁYW NA BUDŻET

Brak

2020/0134 (NLE)

Wniosek

ZALECENIE RADY

w sprawie tymczasowego ograniczenia innych niż niezbędne podróży do UE

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 292, zdanie drugie, oraz art. 77 ust. 2 lit. b),

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W dniu 10 marca 2020 r. szefowie państw lub rządów Unii Europejskiej podkreślili potrzebę wypracowania wspólnego europejskiego podejścia do pandemii COVID-19.

(2) W dniu 16 marca 2020 r. Komisja przyjęła komunikat[8] zalecający tymczasowe ograniczenie innych niż niezbędne podróży z państw trzecich na obszar UE+[9] na okres jednego miesiąca. W dniu 17 marca 2020 r. szefowie państw lub rządów UE uzgodnili wdrożenie tymczasowego ograniczenia podróży innych niż niezbędne. Zostało ono wdrożone także przez cztery państwa stowarzyszone w ramach Schengen.

(3) W dniach 8 kwietnia 2020 r.[10] i 8 maja 2020 r.[11] Komisja przyjęła dwa komunikaty w sprawie oceny stosowania ograniczeń. W każdym z nich zalecono przedłużenie ograniczenia podróży innych niż niezbędne o jeden miesiąc. Wszystkie państwa członkowskie strefy Schengen oraz cztery państwa stowarzyszone w ramach Schengen (zwane dalej „państwami członkowskimi") podjęły decyzję o wdrożeniu tego przedłużenia, w drugim przypadku do dnia 15 czerwca 2020 r.

(4) W dniu 15 kwietnia 2020 r. przewodnicząca Komisji Europejskiej i przewodniczący Rady Europejskiej przedstawili „Wspólny europejski plan działania prowadzący do zniesienia środków powstrzymujących rozprzestrzenianie się COVID-19"[12]. W planie działania określono dwuetapowe podejście, zgodnie z którym kontrole na granicach wewnętrznych należy znosić w sposób skoordynowany. Następnie tymczasowe ograniczenia na granicach zewnętrznych miałyby być stopniowo znoszone, a mieszkańcy spoza UE mogliby podejmować inne niż niezbędne podróże do UE.

(5) Konsultacje z państwami członkowskimi potwierdziły potrzebę ponownego krótkiego przedłużenia istniejących ograniczeń na granicach zewnętrznych oraz konieczność jednolitego podejścia do ich stopniowego znoszenia.

---

8 COM(2020) 115 final z dnia 16 marca 2020 r.

9 Obszar „UE+" obejmuje wszystkie państwa członkowskie strefy Schengen (w tym Bułgarię, Chorwację, Cypr i Rumunię), a także cztery państwa stowarzyszone w ramach Schengen. Obejmuje on również Irlandię i Zjednoczone Królestwo, jeżeli państwa te zdecydują się na dostosowanie.

10 COM(2020) 148 final z dnia 8 kwietnia 2020 r.

11 COM(2020) 222 final z dnia 8 maja 2020 r.

12 https://ec.europa.eu/info/sites/info/files/communication_-_a_european_roadmap_to_lifting_coronavirus_containment_measures_0.pdf

(6) W dniu 11 czerwca 2020 r. Komisja przyjęła komunikat[13], w którym zalecono przedłużenie ograniczeń innych niż niezbędne podróży do UE do dnia 30 czerwca 2020 r., oraz w którym określono podejście prowadzące do stopniowego znoszenia ograniczeń dotyczących innych niż niezbędne podróży do UE począwszy od dnia 1 lipca 2020 r. Wszystkie państwa członkowskie wdrożyły kolejne przedłużenie ograniczeń do dnia 30 czerwca.

(7) Od tego czasu państwa członkowskie prowadzą rozmowy dotyczące kryteriów i metodyki, które należy zastosować.

(8) Niniejsze zalecenie pozostaje bez uszczerbku dla odpowiedzialności państw członkowskich za dalsze stosowanie art. 6 kodeksu granicznego Schengen[14], który określa warunki wjazdu obywateli państw trzecich. W szczególności państwa członkowskie ponoszą odpowiedzialność za ustalanie w poszczególnych przypadkach, czy obywatela państwa trzeciego należy uznać za zagrożenie dla zdrowia publicznego. W tym kontekście państwa członkowskie powinny zapewnić ścisłą współpracę między organami straży granicznej a operatorami usług transportowych.

(9) Kontrola graniczna leży w interesie nie tylko państwa członkowskiego, na którego granicach zewnętrznych jest ona dokonywana, ale również w interesie wszystkich państw członkowskich, które zniosły kontrolę graniczną na granicach wewnętrznych. Państwa członkowskie powinny zatem zapewnić koordynację działań podejmowanych na granicach zewnętrznych, aby nie stwarzać zagrożenia dla funkcjonowania strefy Schengen.

(10) Decyzje o ewentualnym zniesieniu ograniczenia innych niż niezbędne podróży do UE powinny uwzględniać sytuację epidemiologiczną w UE, tj. średnią liczbę zakażeń COVID-19 w ciągu ostatnich 14 dni w przeliczeniu na 100 000 mieszkańców. Obecnie średnia dla UE wynosi 16 zakażeń.

(11) Międzynarodowe przepisy zdrowotne (2005) („IHR”), przyjęte przez pięćdziesiąte ósme Światowe Zgromadzenie Zdrowia w dniu 23 maja 2005 r., wzmocniły koordynację gotowości w zakresie reagowania na sytuacje nadzwyczajne w dziedzinie zdrowia publicznego o zasięgu międzynarodowym pomiędzy państwami będącymi stronami Światowej Organizacji Zdrowia (WHO), w skład której wchodzą wszystkie państwa członkowskie Unii. W ramach swoich działań monitorujących IHR określa podstawowe zdolności w zakresie zdrowia publicznego, jakie mają zapewnić państwa będące stronami WHO. W ramach tego monitorowania państwa przekazują okresowo dane, które można zestawiać w celu uzyskania ogólnego wyniku wskazującego na ogólną zdolność reagowania.

(12) Skuteczność decyzji o zniesieniu ograniczenia innych niż niezbędne podróży do UE zależy od ich jednolitego wdrożenia przez państwa członkowskie na wszystkich granicach zewnętrznych. Obowiązek zapewnienia koordynacji, aby nie narażać funkcjonowania strefy Schengen na zagrożenia, jest zapisany w traktacie. Bardziej restrykcyjne podejście jako takie nie zagroziłoby funkcjonowaniu strefy Schengen, jednak podejście mniej restrykcyjne niż to skoordynowane na poziomie strefy Schengen mogłoby wiązać się z takim ryzykiem. W związku z tym żadne państwo członkowskie nie powinno jednostronnie decydować o zniesieniu ograniczenia innych niż niezbędne podróży do UE w odniesieniu do określonego państwa trzeciego, zanim

[13] COM(2020) 399 final z dnia 11 czerwca 2020 r.

[14] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/399 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie unijnego kodeksu zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen) (Dz.U. L 77 z 23.3.2016, s. 1).

pozostałe państwa członkowskie nie zdecydują w sposób jednolity o zniesieniu ograniczenia podróży w odniesieniu do tego państwa.

(13) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do TFUE, niniejsze zalecenie dotyczy Danii. Ponieważ niniejsze zalecenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, zgodnie z art. 4 tego protokołu Dania – w terminie sześciu miesięcy po przyjęciu przez Radę niniejszego zalecenia – podejmuje decyzję, czy dokona jego transpozycji do swego prawa krajowego.

(14) Niniejsze zalecenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, które nie mają zastosowania do Irlandii zgodnie z decyzją Rady 2002/192/WE[15], niniejsze zalecenie nie dotyczy zatem Irlandii.

(15) W odniesieniu do Islandii i Norwegii niniejsze zalecenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Umowy zawartej przez Radę Unii Europejskiej i Republikę Islandii oraz Królestwo Norwegii dotyczącej włączenia tych dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen, które wchodzą w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 lit. A decyzji Rady 1999/437/WE[16].

(16) W odniesieniu do Szwajcarii niniejsze zalecenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen, które wchodzą w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 lit. A decyzji Rady 1999/437/WE[17] w związku z art. 3 decyzji Rady 2008/146/WE[18].

(17) W odniesieniu do Liechtensteinu niniejsze zalecenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Protokołu między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską, Konfederacją Szwajcarską i Księstwem Liechtensteinu o przystąpieniu Księstwa Liechtensteinu do Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen, które wchodzą w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 lit. A decyzji Rady 1999/437/WE[19] w związku z art. 3 decyzji Rady 2011/350/UE[20].

(18) Status prawny tego zalecenia, jak wspomniano w motywach 13–17, pozostaje bez uszczerbku dla konieczności jednolitego podjęcia przez wszystkie państwa

---

15 Decyzja Rady 2002/192/WE z dnia 28 lutego 2002 r. dotycząca wniosku Irlandii o zastosowanie wobec niej niektórych przepisów dorobku Schengen (Dz.U. L 64 z 7.3.2002, s. 20).

16 Dz.U. L 176 z 10.7.1999, s. 36.

17 Dz.U. L 53 z 27.2.2008, s. 52.

18 Decyzja Rady 2008/146/WE z dnia 28 stycznia 2008 r. w sprawie zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia tego państwa we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen (Dz.U. L 53 z 27.2.2008, s. 1).

19 Dz.U. L 160 z 18.6.2011, s. 21.

20 Decyzja Rady 2011/350/UE z dnia 7 marca 2011 r. w sprawie zawarcia w imieniu Unii Europejskiej Protokołu między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską, Konfederacją Szwajcarską i Księstwem Liechtensteinu w sprawie przystąpienia Księstwa Liechtensteinu do Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen, odnoszącego się do zniesienia kontroli na granicach wewnętrznych i do przemieszczania się osób (Dz.U. L 160 z 18.6.2011, s. 19).

członkowskie, w interesie właściwego funkcjonowania strefy Schengen, decyzji o zniesieniu ograniczenia innych niż niezbędne podróży do UE,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ZALECENIE:

1. W celu określenia państw trzecich, w odniesieniu do których zniesione ma zostać obecne ograniczenie innych niż niezbędne podróży do UE, państwa członkowskie powinny stosować metodykę i kryteria określone w komunikacie Komisji z dnia 11 czerwca 2020 r.[21] w sprawie trzeciej oceny stosowania tymczasowego ograniczenia dotyczącego innych niż niezbędne podróży do UE. Kryteria, o których mowa w komunikacie, odnoszą się do sytuacji epidemiologicznej i środków powstrzymujących rozprzestrzenianie się wirusa, w tym ograniczenia kontaktów personalnych, z uwzględnieniem uwarunkowań gospodarczych i społecznych.

2. W odniesieniu do sytuacji epidemiologicznej państwa trzecie powinny spełniać następujące kryteria, z zastrzeżeniem regularnego przeglądu:

   – blisko lub poniżej 16 nowych zakażeń COVID-19 w ciągu ostatnich 14 dni w przeliczeniu na 100 000 mieszkańców,

   – stabilna lub spadkowa tendencja w zakresie nowych zakażeń w tym samym okresie w porównaniu z poprzednim 14-dniowym okresem oraz

   – ogólna reakcja na pandemię COVID-19, z uwzględnieniem dostępnych informacji na temat kwestii takich jak testowanie, nadzór epidemiologiczny, ustalanie kontaktów zakaźnych, środki powstrzymujące rozprzestrzenianie się wirusa, leczenie i sprawozdawczość. Jeżeli dane dotyczące tych kwestii są niedostępne, państwa członkowskie mogą zastosować całkowity średni wynik dla zdolności reagowania zgodnie z Międzynarodowymi przepisami zdrowotnymi (IHR), jeżeli jest on wyższy niż 50. Można również uwzględnić informacje przekazane przez delegatury UE w oparciu o listę kontrolną załączoną do komunikatu z dnia 11 czerwca 2020 r.

3. Przy podejmowaniu decyzji, czy tymczasowe ograniczenie innych niż niezbędne podróży do UE ma zastosowanie do danego obywatela państwa trzeciego, decydującym czynnikiem powinien być jego pobyt w państwie trzecim, w odniesieniu do którego zniesiono ograniczenia podróży innych niż niezbędne (a nie obywatelstwo).

4. Ograniczenia podróży mogą zostać zniesione lub przywrócone w odniesieniu do określonego państwa trzeciego w zależności od zmiany określonych w pkt 2 warunków dotyczących sytuacji epidemiologicznej. W przypadku gwałtownego pogorszenia się sytuacji w państwie trzecim decyzje powinny być podejmowane szybko.

5. Jednak nawet jeżeli tymczasowe ograniczenia podróży nadal mają zastosowanie do danego państwa trzeciego, należy zezwolić na niezbędne podróże kategoriom podróżnych[22] wymienionym w komunikacie z dnia 16 marca[23] i 11 czerwca 2020 r.[24]

---

21 COM(2020) 399 final z dnia 11 czerwca 2020 r.

22 Szczególne kategorie osób podróżujących w związku z pełnioną przez nie niezbędną funkcją lub w związku z koniecznością:

   i. pracownicy służby zdrowia, osoby prowadzące badania naukowe w dziedzinie zdrowia oraz pracownicy służb opieki nad osobami starszymi,
   ii. pracownicy przygraniczni,
   iii. pracownicy sezonowi w rolnictwie,
   iv. pracownicy transportu,

oraz w wytycznych z dnia 30 marca 2020 r.[25] Państwa członkowskie mogą wprowadzić dodatkowe środki ochrony dla takich podróżnych, zwłaszcza gdy ich podróż rozpoczyna się w regionie wysokiego ryzyka.

6. Ograniczenia podróży nie powinny dotyczyć w szczególności następujących kategorii osób, niezależnie od celu podróży:

   a) obywateli Unii w rozumieniu art. 20 ust. 1 TFUE oraz obywateli państw trzecich, którzy na mocy porozumień między Unią i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a tymi państwami trzecimi, z drugiej strony, korzystają z takich samych praw do swobodnego przemieszczania się jak obywatele Unii, a także członków ich rodzin[26],

   b) obywateli państw trzecich, którzy są rezydentami długoterminowymi na mocy dyrektywy w sprawie pobytu długoterminowego[27], osób, których prawo pobytu wynika z innych dyrektyw UE lub z prawa krajowego lub które posiadają krajowe wizy długoterminowe, oraz członków ich rodzin.

   Państwa członkowskie mogą jednak podjąć odpowiednie działania, takie jak zobowiązanie takich osób do poddania się samoizolacji lub zastosowania podobnych środków po powrocie z państwa trzeciego, w odniesieniu do którego obowiązuje tymczasowe ograniczenie podróży, pod warunkiem że nakładają one takie same wymogi na własnych obywateli.

7. Wzajemność należy oceniać regularnie i oddzielnie dla każdego przypadku, w szczególności w odniesieniu do państw trzecich, w których wskaźnik zakażenia jest niższy niż średnia UE.

8. Kroki te powinny zostać podjęte przez wszystkie państwa członkowskie na wszystkich granicach zewnętrznych. Państwa członkowskie powinny dążyć do stosowania wszystkich środków w jednolity sposób.

9. W interesie właściwego funkcjonowania strefy Schengen żadne państwo członkowskie nie powinno jednostronnie decydować o zniesieniu ograniczenia innych niż niezbędne podróży do UE w odniesieniu do określonego państwa

---

v. dyplomaci, pracownicy organizacji międzynarodowych, personel wojskowy, pracownicy pomocy humanitarnej oraz personel ochrony ludności, w ramach pełnionych przez nich funkcji,
vi. pasażerowie tranzytowi,
vii. pasażerowie podróżujący z niezbędnych przyczyn rodzinnych,
viii. osoby wymagające ochrony międzynarodowej lub ochrony z innych przyczyn humanitarnych, z poszanowaniem zasady non-refoulement,
ix. obywatele państw trzecich podróżujący w celu podjęcia nauki,
x. pracownicy-cudzoziemcy o wysokich kwalifikacjach, jeżeli ich zatrudnienie jest konieczne z ekonomicznego punktu widzenia, a praca nie może zostać odroczona lub wykonana za granicą.

23 COM(2020) 115 final z dnia 16 marca 2020 r.

24 COM(2020) 399 final z dnia 11 czerwca 2020 r.

25 C(2020) 2050 z dnia 30 marca 2020 r.

26 Zgodnie z art. 2 i 3 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii oraz członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i przebywania na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 oraz uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG, Dz.U. L 158 z 30.4.2004, s. 77.

27 Dyrektywa Rady 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. dotycząca statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi, Dz.U. L 16 z 23.1.2004, s. 44.

trzeciego, zanim inne państwa członkowskie również nie zdecydują, w ściśle skoordynowany sposób o zniesieniu tego ograniczenia.

Sporządzono w Brukseli dnia […] r.

W imieniu Rady
Przewodniczący